

MICALET TEATRE

La gallina que pogué regnar

Carles Cano

Dibuixos de Paco Giménez

ESCENA I

(L'escenari està buit i apareix un tipus vestit com un porter del Ritz, amb guants blancs i tot. Es colpeja un guant solt amb l'altre que encara duu posat. Mira la platea, desafiant.)

GUÀRDIA IMPERIAL. Bé. Rebé i requetebé, ja hi som tots els que som i els que no hi són, doncs això, no hi són. I sent els que som i faltant els que no hi són, començarem. I començarem pel principi, que és el millor lloc per a començar. Al principi d'aquesta història hi havia un castell, just ací, on ara està aquest teatre en el qual seieu els vostres reals, reials i infantils culets (alguns no tan infantils, ehem, ehem.) Un castell com este: clap! *(Ací fa un espetec de dits i, meravellósament, apareix un castell darrere del teló o caient com una bambalina o sorgint del no-res o potser ja estava a l'escenari.)* Un castell majestuós, amb airores torres, muralles amb merlets, el seu fossat amb cocodrils i la imponent porta sobre la

qual hi havia un escut d'armes, l'escut d'armes del regne. I justament un dia en què jo feia guàrdia a la porta del castell...

(Apareixen dues TURISTES despistades i embo-gides anant d'un costat a l'altre fotografiant-ho tot, fins i tot allò més absurd. Poden haver entrat amb el públic i haver-se ficat un poc amb ell, una d'elles és una miqueta més sensata i guia l'altra. En un moment determinat es queden mirant la porta del castell i una d'elles comenta parlant amb accent anglés.)

TURISTA 1. Ui! Mira que bonic fa eixe sol enmig de la porta del castell.

TURISTA 2. Ui sí, boniquíssim. Li faré una foto.
(Apunta amb la seua càmera.)

GUÀRDIA IMPERIAL. Facen les fotos que vulguen, però han de saber que això que hi ha al centre de l'escut d'armes del regne no és un sol.

TURISTA 1. Ah no? I què és, *tio* llest?

GUÀRDIA IMPERIAL. Un ou fregit. I està allí ben-volgudes senyoretetes per una curiosa història que, si em permeten, els contaré: fa molts, molts molts, anys... *(En dir açò, agafa confiadament les turistes i se les va emportant de l'escena.)*

Guardia imperial

L'escenari s'ha quedat a fosques i fins i tot pot llançar-se una ràfega de boira per a crear un ambient irreal, un viatge en el temps. La veu del guàrdia se sent encara una mica.) ... En aquest palau habitava un príncep, un príncep feliç com una perdiu, que açò no rima però té igual...

ESCENA II

PRÍncep. Aquest sóc jo! (*Apareix magnífic i somrient entre la fumaguera, vestit de príncep: malles, coroneta, daga al cint, etc.*) Bo, feliç, feliç, feliç, allò que se'n diu feliç, tampoc no ho era. Home sí, anava als tornejos debades, m'invitaven en tots els palaus, els altres cavallers es deixaven guanyar quan ens barallàvem, manava més que ningú... però em faltava alguna cosa, i tot el món s'ocupava de recordar-me-la. Perquè, heu de saber que feia ja temps que ma mare, a la qual li encantava menjar com una por... vull dir, reina (*Anava a dir porca però es reprimeix en l'últim moment.*) havia rebentat després d'un monstruós dinarot (*Ací ha tret un globus, l'ha unflat i l'ha rebentat amb una agulla de cap.*) i mon pare amb un fort atac de bóta (*Des d'un costat de l'escenari li envien una bóta de vi.*) l'havia acompanyada al cap de poc temps. (*Pega un bon glop a la bóta.*) Així doncs (*Netejant-se la boca amb el dors de la mà.*) estava sol, i l'Univers sencer s'encarregava de

recordar-m'ho: els pardalets (*Entren uns coloms-titelles voletejant*) les llombrius entrelaçades, els documentals de La 2, fins i tot els meus súbdits! Aquests els que més.

CORTESANS. Necessiteu una esposa, majestat! (*Entra un grup de dues o tres persones amb una pancarta i cridant la frase anterior. Deixen la pancarta a un costat i li diuen:*)

CORTESÀ 1. Què us sembla aquesta, majestat? (*Desplega un rotllo tipus pergami i apareix la Blancaneu amb els set Nanets.*)

PRÍncep. No, no, massa família.

CORTESÀ 2. I aquesta? (*Despleguen un altre rotllo amb la Cendrosa.*)

PRÍncep. No, massa pressupost per a sabates de cristall, i ja sabeu com estan els comptes del regne.

CORTESÀ 1. I aquesta? Rica hereva, palau de conte, fidels servents, son fàcil... (*Apareix en el rotllo la Bella dorment.*)

PRÍncep. Uf! No, m'està entrant son només de veure-la.

CORTESÀ 1. (*Preocupat.*) Majestat, us recorde que cada vegada queda menys on triar.

PRÍncep. No us preocupeu, Ferran el xarraire, tinc la solució.

El cortesà Ferran

FERRAN EL XARRAIRE. (*Molt intrigat.*) Ah sí? I quina és, quina és?

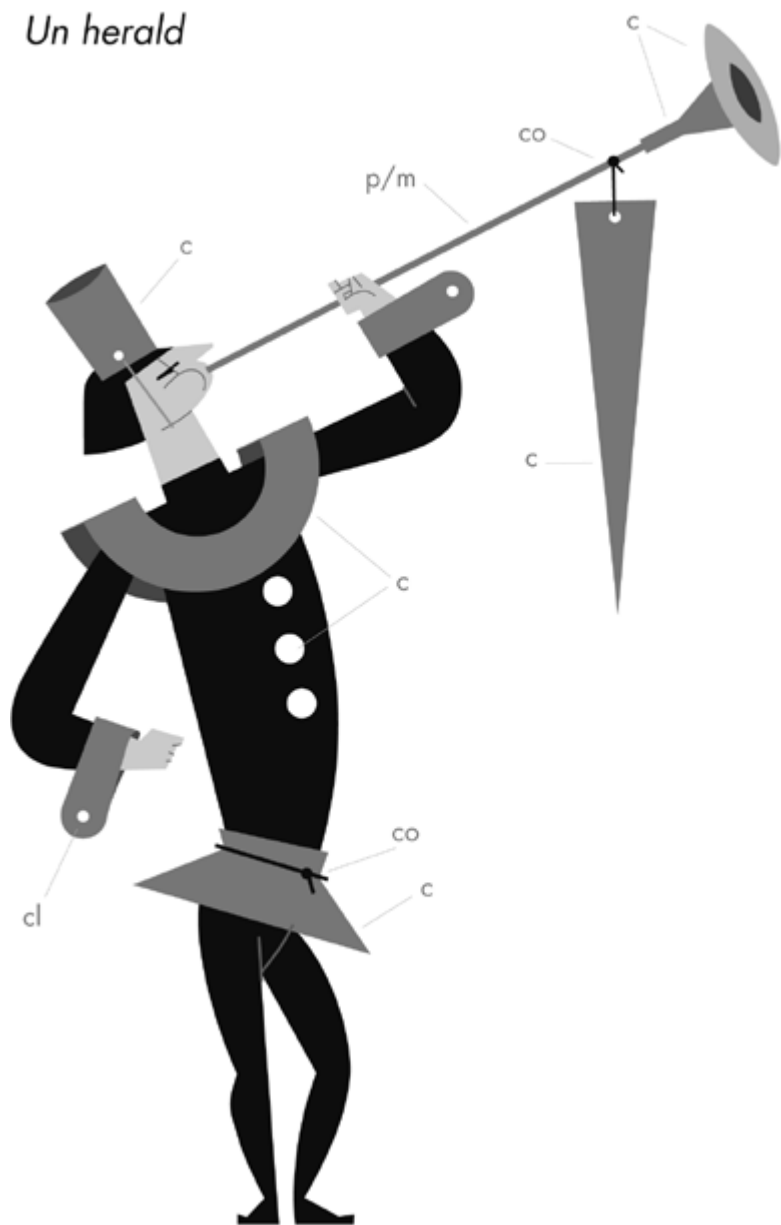
PRÍncep. Mireu, antigament, quan les princeses o els prínceps de conte com jo es posaven malalts i ningú no sabia guarir-ne el mal, els seus pares publicaven un edicte pel qual feien saber que aquell o aquella que salvara el seu fill del mal que patia, es casaria amb ell. Així doncs, cauré malalt i també jo publicaré el meu edicte, totes les xiques del regne i encara dels regnes veïns vindran a salvar-me. Amb la qual cosa: *Voilà*, podré veure-les totes, triaré la que més em convinga i em deixaré guarir per ella. Què us pareix el meu pla?

FERRAN. No... sí, així a primera vista no pareix roí. Però, majestat... Vós creieu que en vindrà alguna per a salvar-vos?

PRÍncep. Ferran que te la guanyes! (*Amenaçador.*) Vinga, ajuda'm a maquillar-me, que parega malalt de veritat.

(I xen de l'escena i anem a fosc. Per un costat apareixen uns heralds una mica estrafolaris, un amb una trompeta i l'altre amb un pergami enrotllat. Lligen l'edicte. Trompetes.)

Un herald

EDICTE. Es fa saber: que el nostre príncep es troba greument malalt d'un desconegut mal que cap metge, sanador, fetiller o barber-cirurgià coneix. Així, doncs, aquella que aconseguisca sanar-lo i salvar la seua vida, en compensació podrà casar-se amb ell.